

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Olgy Stránské ve věci **žalobce: J. A. S. s. r. o.**, sídlem x, **proti žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. SZ 066787/2013/KUSK REG/Val, č. j. 087678/2013/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 26. 8. 2013 podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Slaný, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 22. 3. 2011, č. j. 10460/2011/SÚ, sp. zn. 2680/2011/SÚ/Le, jímž bylo společnosti J. s. r. o. (t. č. podnikající pod firmou F. s. r. o., dále též „stavebník“) povoleno provedení stavby dvou bytových domů pro seniory včetně napojení na inženýrské sítě a parkovací stání (dále jen „stavba“). Usnesením městského soudu ze dne 19. 9. 2013, č. j. 10 A 183/2013 – 9, byla žaloba postoupena zdejšímu soudu jakožto soudu místně příslušnému.

Žalobce předně zdůraznil, že vydání napadeného rozhodnutí předcházelo vydání rozsudku městského soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 11 A 328/2011 – 44 (dále též jen

„rozsudek městského soudu“), v němž městský soud zavázal žalovaného znovu projednat odvolání žalobce proti stavebnímu povolení. Žalobní body v nyní projednávané žalobě vycházejí z úvahy, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nerespektoval závazný právní názor zrušujícího rozsudku městského soudu. Žalobce konkrétně namítal, že žalovaný v rozporu se závazným právním názorem městského soudu neposoudil, zda nebyly překročeny meze obecného užívání předmětné pozemní komunikace. Z toho žalobce dovodil, že žalovaný byl povinen zjistit, k jakému účelu a zda vůbec udělil žalobce souhlas s užíváním pozemní komunikace na pozemku parc. č. 1720/2. V návaznosti na to žalobce citoval konkrétní pasáže z rozsudku městského soudu týkající se vymezení znaků účelové komunikace dle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), přičemž shledal, že z napadeného rozhodnutí vůbec nelze dovodit, že by žalovaný zjišťoval překročení obecného užívání či existenci nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Žalobce má dále za to, že žalovaný byl dle rozsudku městského soudu povinen posoudit rozdíl mezi zvláštním a obecným užíváním komunikace. Z definice obecného užívání vymezené ustanovením § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích žalobce vyvozuje, že za zvláštní užívání lze považovat jakékoliv užívání, které se liší od taxativní specifikace obecného užívání uvedené ve zmiňovaném ustanovení. Zákon o pozemních komunikacích ve svém ustanovení § 25 obsahujícím taxativní výčet zvláštního užívání poněkud nelogicky opomíjí účelové komunikace, které by do tohoto výčtu dle názoru žalobce měly spadat rovněž. V tomto smyslu pak žalobce zdůraznil, že nedal souhlas ke zvláštnímu užívání dotčené účelové komunikace, ale toliko k obecnému užívání. Žalobce tedy shrnul, že žalovaný neučinil to, k čemu jej městský soud ve svém rozsudku zavázal, tedy nezjistil rozdíl mezi obecným a zvláštním užíváním a nedovodil, pro jaký účel žalobce udělil konkludentní souhlas, a proto považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve přestřel, že o povolené stavbě probíhalo samostatné územní řízení, v rámci něhož byl posuzován též soulad záměru s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu dle § 90 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“). Ve stavebním řízení se dle § 111 stavebního zákona naopak posuzuje především to, jestli lze stavbu provést a k námitkám neuplatněným v územním řízení se nepřihlíží. Komunikace na pozemku parc. č. x v k. ú Slaný ve vlastnictví žalobce je stávající komunikací zkolaudovanou rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 7182/2009/SÚ, jímž bylo současně povoleno užívání komplexu bytových domů včetně navazující infrastruktury. Z podmínek stavebního povolení potvrzeného žalobou napadeným rozhodnutím nicméně dle žalovaného plyne, že veškerý staveništní provoz bude probíhat pouze po komunikacích ležících na pozemcích ve vlastnictví stavebníka a města Slaný. K otázce obecného a zvláštního užívání komunikace žalovaný dodal, že v daném případě by měla stávající komunikace sloužit jako spojnice mezi stavbou a vozidly stavebního dodavatele, která by tudy pouze projížděla. Předmětná komunikace by tedy nesloužila jako odstavná plocha staveništních vozidel ani k jinému zvláštnímu účelu, a tudíž by nebyla vystavována dlouhodobému účinku zatížení, ani nelze předpokládat, že by se na ní zvýšil provoz natolik, aby na ní došlo k omezení provozu. Žalovaný rovněž zdůraznil, že provoz by trval pouze v omezeném časovém období odpovídajícím délce stavby. Dále připomněl, že komunikace na pozemku parc. č. x v k. ú Slaný již k provozu v minulosti sloužila, což má plynout z výše uváděného kolaudačního rozhodnutí z roku 2009. Z toho žalovaný usoudil, že

stávající komunikace měly sloužit pouze k obecnému užívání. Závěrem dodal, že povinnost žalobce strpět příjezd na staveniště směrem ze svého pozemku plyne ze zmíněného územního a kolaudačního rozhodnutí. Ze shora uvedených důvodů navrhoval zamítnutí žaloby. Žalovaný též upozornil na možnou opožděnost žaloby, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci oznámeno dne 26. 6. 2013, avšak žaloba byla u městského soudu podána až dne 29. 8. 2013, tedy po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty.

Krajský soud v Praze vyzval stavebníka a další osoby, jež byly účastníky řízení před správními orgány, zda hodlají uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, avšak nikdo z obeslaných této možnosti nevyužil.

Krajský soud v Praze nejprve prověřil podmínky řízení, přičemž se neztotožnil s námitkou žalovaného, že by žaloba byla podána opožděně. Lhůta k podání žaloby je lhůtou procesní a pro její zachování platí pravidla vymezená ustanovením § 40 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). To znamená, že pro zachování žalobní lhůty je klíčovým okamžikem předání žaloby doručujícímu orgánu, nikoliv okamžik jejího doručení na soud. Z tohoto důvodu není rozhodující žalovaným zmiňované datum 29. 8. 2013 vyznačené na písemném vyhotovení žaloby podatelnou městského soudu, nýbrž datum 26. 8. 2013 vyznačené doručují poštou na obálce, ve které byla žaloba odeslána na městský soud. Jestliže napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno do jeho datové schránky dne 26. 6. 2013 (*viz údaj na doručence ve správním spise*), pak posledním dnem dvouměsíční žalobní lhůty bylo datum 26. 8. 2013. Právě tohoto dne byla žaloba předána k poštovní přepravě, tudíž byla podána včas. Na včasnost žaloby přitom nemá vliv, že byla podána u místně nepřislušného soudu (*městský soud*) a ten ji postoupil soudu místně příslušnému (*zdejší soud*) až po lhůtě k jejímu podání (*k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 8 As 2/2008-112, dostupný na www.nssoud.cz*). Jelikož zdejší soud shledal i ostatní podmínky řízení za splněné, přistoupil k věcnému projednání žaloby.

Ze správního spisu zjistil soud následující relevantní skutečnosti:

Dne 26. 1. 2011 podal stavebník u stavebního úřadu žádost o stavební povolení na stavbu, pro kterou předtím získal územní rozhodnutí (*rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 10. 2010, č. j. 41451/2010/SÚ*), jež bylo připojeno k podkladům žádosti. Po projednání této žádosti stavební úřad vydal dne 22. 3. 2011 stavební povolení. To bylo následně napadeno odvoláním společnost N. s. r. o., které vadila především skutečnost, že veškerý staveništní provoz bude pobíhat z komunikace vedoucí po pozemku parc. č. x v k. ú. Slaný nacházející se v jejím vlastnictví. Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2011 žalovaný odvolání zamítl a vydané stavební povolení potvrdil. Žalovaný vyšel z úvahy, že odvolatelem zmiňovaná komunikace byla zkolaudována a nic nebrání jejímu veřejnému užívání, a tedy ani užívání stavebníkem pro obsluhu staveniště.

Společnost N. s. r. o. se v mezidobí sloučila s žalobcem, který tehdy podnikal pod firmou C. C. s. r. o., a podal proti odvolacímu rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2011 žalobu, k jejímuž projednání byl podle tehdy účinné právní úpravy příslušný městský soud. V žalobě bylo podobně jako předtím v odvolání namítáno, že podmínky stavebního povolení nařizují strpět staveništní provoz přes pozemní komunikaci vedoucí skrz pozemek žalobce, čímž dochází k nepřiměřenému zásahu do jeho vlastnických práv. Městský soud žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 26. 4. 2015, č. j. 11 A 328/2011 – 44, rozhodnutí žalovaného

zrušil. Jak plyne z odůvodnění zmiňovaného rozsudku, městský soud dospěl k závěru, že komunikace na pozemku žalobce má charakter účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Je tedy ze zákona předmětem veřejného užívání, a proto je-li v podmínkách stavebního povolení stanoveno, že staveništní provoz bude probíhat právě z této komunikace, není tím žalobci ukládána žádná povinnost. Současně ale městský soud shledal, že správní orgány se měly zabývat otázkou, zda u předmětné komunikace nebyly překročeny meze obecného užívání, což se ale nestalo, a proto městský soud posoudil rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a přistoupil k jeho zrušení.

V návaznosti na zrušující rozsudek městského soudu žalovaný znovu projednal odvolání žalobce proti stavebnímu povolení. Rozhodnutím ze dne 13. 6. 2013 odvolání opět zamítl a vydané stavební povolení znovu potvrdil. Toto rozhodnutí žalovaného bylo napadeno nyní projednávanou žalobou. Jak plyne z odůvodnění nyní žalovaného rozhodnutí, žalovaný vzal v potaz, že jej městský soud zavázal zabývat se možným překročením meze obecného užívání pozemní komunikace, proto se pokusil blíže interpretovat pojem obecného užívání ve smyslu ustanovení § 19 zákona o pozemních komunikacích, načež shledal, že v dané věci nebyly meze tohoto obecného užívání překročeny, neboť bude-li stávající komunikace sloužit pouze pro příjezd na staveniště, není předpoklad, že by došlo k jinému (zvláštnímu) užívání této komunikace. Žalovaný připustil, že provoz stavební techniky může vyvolat účinky mající za jistých okolností vliv na stávající komunikace, nicméně v případě výrazného překročení by nastoupila regulace vyplývající přímo ze zákona o pozemních komunikacích. V tomto směru výslovně zmínil ustanovení § 28 zákona o pozemních komunikacích, z něhož plyne, že případné náklady na odstranění znečištění či poškození pozemní komunikace by šly na vrub stavebníka, pokud by některý z těchto následků způsobil, a z tohoto důvodu nepovažoval za nutné zakotvovat tuto problematiku v podmínkách pro provedení stavby.

Krajský soud v Praze shledal, že podklady připojené k žalobě i předložený spisový materiál poskytují dostatek relevantních poznatků a věc je možno rozhodnout bez nařízení jednání. K výzvě soudu, zda souhlasí s případným rozhodnutím bez nařízení jednání, se žalobce ani žalovaný v poskytnuté lhůtě nevyjádřili. S ohledem na dikci § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. lze tedy mít za to, že oba účastníci s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. Soud proto přistoupil k rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.

Krajský soud v Praze předeseílá, že při projednávání této věci neřešil ani nemohl řešit veškeré sporné otázky, které zjevně panují mezi účastníky, potažmo mezi žalobcem a stavebníkem, stejně tak nezkoumal jiné problematické aspekty týkající se povolované stavby, jež byly namítány v řízení před správními orgány, potažmo městským soudem. Soud totiž přezkoumává napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů (*§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.*), přičemž v nyní projednávané věci spočívá těžiště žalobních námitek v argumentaci, že žalovaný nezohlednil závazný právní názor vyjádřený ve zrušujícím rozsudku městského soudu.

Žaloba není důvodná.

Zdejší soud musí především konstatovat, že z odůvodnění zrušujícího rozsudku městského soudu vyplývá v zásadě jediný závěr, jenž je možno považovat pro účely dalšího postupu správního orgánu za závazný: Provéřit možné překročení mezí obecného užívání pozemní komunikace. V tomto směru však žalovaný potřebnou úvahu učinil. Je pravdou, že

žalovaný mohl své odůvodnění nepochybně naformulovat lépe a přesvědčivěji, nicméně v podstatných bodech je otázka překročení obecného užívání vypořádána. Napadené rozhodnutí proto nelze označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Pokud jde o další žalobou zmiňované otázky, které měl žalovaný v návaznosti na závěry rozsudku městského soudu vypořádat, pak je třeba poznamenat, že žalobce si poněkud nesprávně vyložil, v čem přesně spočíval vyslovený závazný právní názor, a rovněž se zmýlil ve významu některých pojmů definovaných zákonem o pozemních komunikacích. Předně je třeba zdůraznit, že rozsudek městského soudu žalovaného jednoznačně nezavazoval ke zjišťování existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Pasáž, ve které městský soud zmiňuje pojem nezbytné komunikační potřeby, se týká rekapitulace judikatury ke znakům účelové komunikace, nevyslovuje se zde ale žádný závazný názor pro projednávanou věc. Pojem „*nezbytná* (resp. *nenahraditelná*) *komunikační potřeba*“ se navíc netýká rozdílu mezi zvláštním a obecným užíváním pozemních komunikací, jak se patrně domnívá žalobce. Nezbytná komunikační potřeba je jeden z definičních znaků veřejně přístupné účelové komunikace dovozený judikaturou (*srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, a na něj navazující rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 2 As 84/2010-128, či ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42, všechny dostupné na www.nssoud.cz*) a její prokázání je vyžadováno v situacích, kdy existuje spor o to, zda určitá v terénu patrná cesta spadá do kategorie veřejně přístupných účelových komunikací či nikoliv. To však vůbec nebylo předmětem nyní posuzované věci, ve které se řešilo povolení stavby. Účelem stavebního řízení rozhodně není zkoumat kategorizaci pozemních komunikací. Samozřejmě nelze vyloučit situaci, že stavebnímu úřadu v průběhu ověřování podmínek pro zajištění příjezdu ke stavbě [*§ 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona*] vzniknou důvodné pochybnosti o povaze komunikace mající zajišťovat příjezd, a proto podniká příslušný silniční správní úřad k zahájení řízení o předběžné otázce [*§ 57 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů*], jejímž předmětem by bylo deklarování, zda příjezdová komunikace vykazuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace či nikoliv [*§ 142 odst. 1 správního řádu ve vztahu k § 19 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích*]. Takovýto spor však v předmětné věci nenastal. Naopak, z průběhu správních řízení vyplývá, že mezi žalobcem, stavebníkem a stavebním úřadem nikdy nebylo sporu o tom, že pozemní komunikace na pozemku parc. č. x v k. ú. S. spadá do kategorie veřejně přístupných účelových komunikací. Žalobce ostatně ve své žalobě sám připouští, že dal souhlas k obecnému užívání této komunikace (*což je ve vztahu ke kategorizaci dopravní cesty jako veřejně přístupné účelová komunikace klíčové*), zpochybňuje pouze udělení souhlasu za účelem zvláštního užívání (*k této problematice viz dále*). K otázce nezbytné komunikační potřeby lze nicméně shrnout, že jde o aspekt důležitý pro jiný typ správního řízení, jehož splněním se stavební úřad v rámci ověřování podmínek pro zajištění příjezdu k povolované stavbě není povinen jakkoli zabývat. Ostatně ani rozsudek městského soudu zkoumání tohoto aspektu nevyžadoval, jak se mylně domnívá žalobce. Nezjišťování existence nenahraditelné komunikační potřeby proto nemohlo zatížit rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Zpochybňuje-li dále žalobce svůj souhlas se zvláštním užíváním účelové komunikace na pozemku parc. č. x v k. ú. S., pak ve vztahu k dané věci jde o námitku zcela bezpředmětnou. Zvláštní užívání pozemní komunikace, jež lze na rozdíl od obecného užívání vykonávat pouze na základě povolení silničního správního úřadu, se týká pouze vyšších

kategorií pozemních komunikací, tedy místních komunikací, silnic a dálnic (*srov. § 2 odst. 2 písm. a) až c) ve vztahu k § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích*), přičemž oprávněným k výběru poplatku spojeného se zvláštním užíváním je výlučně silniční správní úřad udělující rozhodující o vydání povolení ke zvláštnímu užívání (*srov. § 25 odst. 1 ve vztahu k položkám 35 a 36 Sazebníku zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích*). V případě kategorie účelových komunikací je však režim zvláštního užívání zcela vyloučen, proto případný souhlas či nesouhlas žalobce s tímto druhem veřejného užívání nemá pro posuzovanou věc žádný význam. Z téhož důvodu je zcela irelevantní rovněž zkoumání případného účelu užívání uděleného nad rámec obecného užívání. Žalobce si nadto nesprávně vyložil, že zvláštní užívání komunikace je jakékoliv užívání, které se liší od definice v ustanovení § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Za zvláštní užívání pozemní komunikace lze považovat pouze takové druhy činností, které jsou taxativně uvedeny v ustanovení § 25 odst. 6 zákona. Nezahrnutí účelových komunikací do tohoto výčtu není nelogickým opomenutím, jak se mylně domnívá žalobce, neboť zákon u kategorie účelových komunikací režim zvláštního užívání skutečně nepředpokládá a počítá u nich pouze s režimem obecného užívání.

Dohled nad tím, zda osoby užívající účelovou komunikaci dodržují rámec obecného užívání, vykonávají silniční správní úřady, které za tímto účelem disponují příslušnými pravomocemi (*srov. § 42a, § 42b a § 43 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích*). Stavební úřady jsou sice při projednávání žádosti o stavební povolení povinny ověřit zajištění příjezdu ke stavbě [*§ 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona*], sotva však mohou zkoumat, jak dalece bude stavebník či jiné subjekty dodržovat zákonné podmínky týkající se obecného užívání této přístupové cesty. Při prověřování zákonného požadavku na zajištění příjezdu ke stavbě musí stavební úřad především prověřit, zda je nějakým způsobem zabezpečena dopravní obsluha povolované stavby, která může být realizována jak z veřejné komunikace (*tj. na základě veřejného užívání bez předchozího ujednání s vlastníky přístupových pozemků*), tak ale i z neveřejné komunikace (*tj. na základě ujednání s vlastníky přístupových pozemků*). Žalovaný jakožto odvolací orgán tuto povinnost v zásadě splnil, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že k povolované stavbě je zajištěn přístup po komunikaci, která má charakter veřejně přístupné účelové komunikace, na které jsou dotčení vlastníci povinni strpět režim obecného užívání. Pokud žalovaný při prověřování mezi obecného užívání (*k čemuž ho zavázal rozsudek městského soudu*) shledal, že v důsledku provádění stavby nedojde k překročení rozsahu obecného užívání, pak je tento právní závěr plně akceptovatelný. V případě účelových komunikací je totiž rozsah obecného užívání vymezen především zákonným účelem, k němuž tato kategorie pozemních komunikací slouží (*§ 7 odst. 1 v návaznosti na § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích*). Proto pokud zákon jako jeden z možných účelů užívání stanoví spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby jejich vlastníků, pak lze do této množiny nepochybně zahrnout i přístup stavebního dodavatele k nemovitosti vlastníka hodlajícího provést na své nemovitosti stavební práce. Žalobce proto nemohl v řízení před žalovaným – potažmo stavebním úřadem – účinně namítat, že užívání účelové komunikace vedoucí přes jeho pozemek k nemovitosti stavebníka vyžadovalo z jeho strany nějaký zvláštní souhlas nad rámec obecného užívání.

Jinou otázkou je omezení obecného užívání v důsledku podstatného nárůstu zatížení provozu na účelové komunikaci (*např. nárůstem hluku a zplodin či poškozováním povrchu komunikace v důsledku pohybu těžkých vozidel*). V takovém případě má dotčený vlastník

v zásadě dvě možnosti: Buďto může požádat příslušný silniční správní úřad, aby po projednání s příslušným orgánem policie veřejný přístup na účelovou komunikaci upravil či omezil (§ 7 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích), anebo může po osobě mající na svědomí nárůst zatížení účelové komunikace (zde stavebník) požadovat náhradu nákladů vzniklých s nezbytnou opravou a úpravou této komunikace (§ 39 zákona o pozemních komunikacích); přičemž ani jedna z těchto variant nepředstavuje žádný druh zvláštního užívání, nýbrž pouze regulaci míry užívání obecného. Pouze v uvedených situacích by měl význam žalobcem zmiňovaný zvláštní souhlas či poskytnutí náhrady. O těchto otázkách však nebylo možno rozhodovat v řízeních vedených podle stavebního zákona.

V rámci proběhlého stavebního řízení by bylo možno například účinně namítat, že účelová komunikace je technicky zcela nezpůsobilá pro pohyb staveništních vozidel a fakticky vůbec nemůže plnit funkci příjezdu ke stavbě ve smyslu § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. Nebo by bylo možno argumentovat, že doprava ke staveništi v konkrétním případě nepředstavuje pouhou realizaci spojení pro potřeby vlastníka nemovitosti se stavbou, ale jedná se o provoz vyžadující užívání v míře odpovídající některé vyšší kategorii veřejné pozemní komunikace než je pouze účelová komunikace. To jsou důvody, pro které by stavební úřad mohl žádosti o stavební povolení případně věcně nevyhovět. Do této problematiky však uplatněné žalobní námitky nesměřovaly. Soud se proto například nemůže podrobněji zabývat otázkou, jak dalece je účelová komunikace vedoucí přes pozemek žalobce po technické či bezpečnostní stránce schopna zajistit funkci příjezdu ke stavbě.

Lze tedy uzavřít, že žalovaný formálně splnil požadavek závazného rozsudku městského soudu prověřit možné překročení mezí obecného užívání, přičemž s ohledem na meze svých kompetencí a rozsah otázek projednávaných ve stavebním řízení jen těžko mohl dospět k nějakému jinému výsledku, než k jakému dospěl v napadeném rozhodnutí. Krajský soud v Praze proto nemohl žalobu shledat důvodnou a rozhodl o jejím zamítnutí (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Pro úplnost však považuje zdejší soud za vhodné poznamenat, že se rozhodně neztotožňuje se všemi právními závěry žalovaného. Kupříkladu nelze souhlasit s názorem, že povinnost žalobce strpět příjezd ze svého pozemku ke stavbě pro něj plyne z rozhodnutí o umístění stavby, stejně tak lze polemizovat, že by se právo veřejného užívání komunikace odvíjelo od její kolaudace, a konečně nelze popřít, že žalovaný mohl některé podstatné závěry svého rozhodnutí odůvodnit poněkud přesvědčivěji, než jak to učinil v napadeném rozhodnutí. To však nic nemění na tom, že z hlediska uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí ob stojí.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. prosince 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 18. 12. 2015 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů).

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková